

Sygn. akt X GC 30/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	sekretarz sądowy Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa R. L., G. P.

przeciwko P. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. C. na rzecz powodów: R. L. i G. P. kwotę 4 172,88 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt dwa złote 88/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 706 zł od dnia 7 czerwca 2017r , z tym zastrzeżeniem, że za zapłatę tego zobowiązania pozwany odpowiedzialny jest solidarnie z pozwaną A. O., w stosunku do której Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał w dniu 14 września 2017r nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt X GNc 2389/17.

II. zasądza od pozwanego P. C. na rzecz powodów R. L., i G. P. kwotę 1 126 zł (tysiąc sto dwadzieścia sześć złotych) tytułem kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że do kwoty 653 zł odpowiedzialność pozwanego jest solidarna wraz z pozwaną A. O., w stosunku do której Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał w dniu 14 września 2017r nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt X GNc 2389/17.

Sygn. akt X GC 30/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 czerwca 2017 roku powodowie solidarni R. L. i G. P. wnieśli do Sądu Rejonowego w Siedlcach pozew przeciwko pozwanym solidarnie P. C. i A. O. o zapłatę kwoty 4 172,88 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 2 706 zł od dnia wniesienia powództwa wraz z kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu, powodowie wskazali, że posiadają wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wierzycelność stwierdzoną prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, zaopatrzonym następnie w klauzule wykonalności. Powodowie wyjaśnili, że prowadzone przeciwko dłużnej spółce postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne i wskazali, że w dacie powstania zobowiązania stwierdzonego wskazanym powyżej tytułem wykonawczym funkcję członków zarządu w dłużnej spółce pełnili pozwani, co aktualizuje ich odpowiedzialność z art. 299 k.s.h.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie X Wydziałowi Gospodarczemu.

W dniu 14 września 20107 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym sprzeciwie pozwany P. C. zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że powodowie nie wykazali bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce i wskazał, że nie przedstawili jakiegokolwiek dokumentu stwierdzającego taką bezskuteczność. Pozwany podniósł, że pismo komornika, z którego wynika, że postępowanie zmierza do umorzenia, nie stanowi dowodu na bezskuteczność egzekucji. Pozwany wskazał, że na dzień odwołania go z funkcji spółka z całą pewnością posiadała majątek umożliwiający zaspokojenie roszczeń strony powodowej i podniósł, że nie może ponosić negatywnych konsekwencji za działania późniejszego zarządu, które doprowadziły do wyzbycia się tego majątku.

Pozwany wskazał także, że wniosek o wszczęcie egzekucji wobec dłużnej spółki nie wskazuje, aby miała być ona prowadzona z ruchomości i nieruchomości spółki i zarzucił, że powodowie nie dążyli do ustalenia majątku spółki, a postępowanie egzekucyjne należy uznać za iluzoryczne. Pozwany zarzucił ponadto, że posiadanych przez niego informacji wynika, że w dacie prowadzenia postępowania egzekucyjnego dłużna spółka nie posiadała organów uprawnionych do reprezentacji, a zatem postępowanie egzekucyjne powinno ulec zawieszeniu. Zdaniem pozwanego wadliwie prowadzone postępowanie egzekucyjnej nie może stanowić wiarygodnej podstawy do ustalenia jego bezskuteczności.

Nakaz zapłaty wydany w stosunku do pozwanej A. O. uprawomocnił się w dniu 17 lutego 2018 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...).

Wpisem do rejestru z dnia 5 lutego 2015 roku dokonano zmiany nazwy i siedziby spółki na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

W okresie od dnia wpisu spółki do rejestru do dnia 12 kwietnia 2012 roku (data wpisu) funkcje prezesa zarządu w spółce sprawowała J. K..

Pozwany P. C. zarządu pełnił funkcje prezesa zarządu od dnia 12 kwietnia 2012 roku do chwili sprzedaży posiadanych w spółce udziałów A. O. (poprzednio B.) i odwołaniu go z funkcji prezesa zarządu, tj. do dnia 8 kwietnia 2015 roku. A. O. nabywając udziały od P. C. stała się jedynym wspólnikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

A. O. powołana została na stanowisko prezesa zarządu uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników podjętą w dniu 8 kwietnia 2015 roku. Pismem datowanym na dzień 23 listopada 2015 roku A. O. oświadczyła, że rezygnuje z pełnionej funkcji.

Do chwili obecnej w rejestrze przedsiębiorców nie umieszczono wzmianki o rezygnacji A. O. z pełnionej w spółce funkcji.

Dowód:

- odpis pełny KRS, 8-10,
- umowa sprzedaży udziałów, k. 37-39,

- protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, k. 40-40v
- lista obecności, k. 41,
- oświadczenie z dn. 23.11.2015r, k. 42,

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 roku wydanym na skutek pozwu wniesionego przez powodów R. L. oraz G. P. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy wydanym w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą akt VIII GC 307/15 zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powodów kwotę 2 706 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 roku wraz z kwotą 717 zł tytułem kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2015 roku przedmiotowy wyrok został opatrzony klauzulą wykonalności. Koszty postępowania klauzulowego ustalone zostały na kwotę 66 zł.

Dowód:

- Wyrok z dn. 22.03.2016r. z klauzulą wykonalności, k. 11-11v

Pismem z dnia 5 października 2015 roku powodowie R. L. i G. P. wystąpili do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą KM 22666/15.

Zgodnie z wnioskiem egzekucja miała zostać skierowana do rachunków bankowych dłużnika i przysługujących mu wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 6 października 2015 roku Komornik Sądowy przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 150 zł.

Komornik wystąpił z zajęciem wierzytelności m.in. do Pierwszego Urzędu Skarbowego w S., (...) S.A, (...) S.A. oraz zwracał się m.in. do Pierwszego Urzędu Skarbowego o udostępnienie danych dłużnika, celem ustalenia źródła dochodu i identyfikacji dłużnika.

Pomimo podjętych czynności komornik nie ustalił majątku spółki, z którego mógłby przeprowadzić czynności egzekucyjne.

Pismem z dnia 24 czerwca 2016 roku Komornik poinformował, że prowadzone przez niego w trybie art. 801 i 761 § 1 k.p.c. postępowanie nie doprowadziło do wyjaśnienia majątku dłużnika objętego wnioskiem. Komornik wskazał, że egzekucja z rachunków bankowych dłużnika w (...) okazała się bezskuteczna gdyż dłużnik ich nie posiada. Innych rachunków w systemie (...) dłużnik nie posiada. Egzekucja z wierzytelności w US dłużnika okazała się bezskuteczna, gdyż dłużnik ich nie posiada. W (...) dłużnik nie figuruje jako właściciel lub współwłaściciel pojazdów. W ewidencji US dłużnik figuruje jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą pod ww. adresem, ze zgłoszonym rachunkiem w (...), nie zgłaszający czynności cywilnoprawnych podlegających opodatkowaniu.

Komornik poinformował, że celem ujawnienia majątku dłużnika, wierzyciel może wystąpić do Sądu ze stosownym wnioskiem i wskazał, że w razie niewskazania majątku dłużnika

w terminie 2 dni od daty otrzymania niniejszego pisma postępowanie zostanie umorzone.

Postanowieniem z dnia 29 września 2016 roku postępowanie egzekucyjne zostało w całości umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 163,94 zł.

Dowód:

- wysłuchanie wierzyciela, k. 13,

- pismo komornika, k. 70
- dokumenty zgromadzone w aktach KM 22666/15, k. 94,
- zeznania świadka D. W., k. 135-137

Pismami z dnia 4 października 2016 roku powodowie wezwali pozwanego P. C. i A. O. do zapłaty kwoty 4 172,88 zł na która składały się kwota 2 706 zł wraz z ustawowymi odsetkami w kwocie 369,94 zł, kwota 717 zł tytułem kosztów postępowania, kwota 66 zł tytułem zwrotu kosztów nadania klauzuli wykonalności, kwota 150 zł tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym oraz kwota 163,94 zł tytułem poniesionych kosztów komorniczych w terminie 14 dni.

Wezwania pozostały bez odpowiedzi.

Dowód:

- Wezwania do zapłaty, k. 14-15,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo skierowane przeciwko P. C. okazało się w całości uzasadnione.

Podstawę prawną roszczenia powodów stanowił art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Tytułem wstępu wskazać należy, że odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Ukształtowanie odpowiedzialności członków zarządu w tej formie, ma na celu zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z powodów zawinionych przez członków zarządu spółki. Takie stanowisko Sąd Najwyższy wyraził między innymi w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1993 r., II UZP 114/96 (OSNC 1994, nr 3, poz. 48). Podkreślenia jednak wymaga, że na podstawie wskazanego przepisu członkowie zarządu nie odpowiadają za niezaspokojone zobowiązania spółki, ale za szkodę polegającą na obniżeniu - wskutek tego, że z winy członków zarządu nie doszło we właściwym czasie do zgłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego - potencjału majątkowego spółki powodującego niemożność wyegzekwowania od spółki jej zobowiązań. Istotnym jest przy tym, że dla tak rozumianej odpowiedzialności odszkodowawczej zarządu ustawa wprowadziła domniemanie owej szkody, domniemanie winy oraz swoisty związek przyczynowy między zachowaniem zarządu a ową szkodą, inny niż dla nienależytego wykonania zobowiązania głównego. Z tych powodów omawiana odpowiedzialność członków zarządu jest zawsze odpowiedzialnością prywatnoprawną (odszkodowawczą), niezależną od charakteru niezaspokojonego zobowiązania spółki, jednak nie jest odpowiedzialnością bezwarunkową. Od odpowiedzialności tej członek zarządu może bowiem zwolnić się w trzech sytuacjach, określonych treścią art. 299 § 2 k.s.h., tj. jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu (1), albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy (2), albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody (3). Ciężar dowodu w tych wypadkach spoczywa członkach zarządu.

Sąd nie miał wątpliwości, że powód posiada względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wierzytelność stwierdzoną wyrokiem 22 czerwca 2015 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w sprawie VIII GC 307/15, zaopatrzonym postanowieniem z dnia 21 września 2015 roku w klauzulę wykonalności. Poza wątpliwością Sądu pozostała także kwestia legitymacji pozwanego P. C. do występowania w sprawie, której

pozwany sam nie kwestionował, a ponadto została ona udokumentowana przedłożonym odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego.

Pozwany, kwestionując podstawy swojej odpowiedzialności odszkodowawczej za zobowiązania spółki, podnosił głównie, że powodowie nie wykazali bezskuteczności egzekucji wobec spółki, a ponadto zarzucał, że w dacie, w której przestał pełnić funkcję członka zarządu spółka posiadała majątek pozwalający na zaspokojenie roszczenia. Pozwany podnosił, że postępowanie egzekucyjne nie zostało skierowane do całego majątku spółki i prowadzone było w sposób iluzoryczny. Pozwany zarzucał również, że postępowanie egzekucyjne prowadzone było wadliwie, albowiem w tym czasie dłużna spółka nie posiadała organów uprawnionych do reprezentacji.

Odnosząc się kolejno do zarzutów pozwanego, sprowadzających się zasadniczo do zakwestionowania wystąpienia podstawowej przesłanki aktualizującej jego odpowiedzialność, a zatem bezskuteczności egzekucji wobec dłużnej spółki, zaznaczyć na wstępie należało, że ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004/7-8/129). Wskazać należy, że w orzecznictwie i literaturze powszechnie przyjęta jest liberalna (szeroka) wykładnia pojęcia „bezskuteczność egzekucji”, utożsamiająca ją z niebudzącą wątpliwości nieściągalnością wierzytelności od samej spółki, tj. stanem, w którym z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności (por. wyrok SN z 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129 oraz A. Karolak, glosa do powołanego wyroku).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, uzupełniony dokumentami znajdującymi się w aktach komorniczych, w tym przede wszystkim znajdującym się w tych aktach postanowieniem u umorzeniu postępowania egzekucyjnego – w braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych – okazał się być wystarczający do ustalenia, że bezskuteczność egzekucji wobec dłużnej spółki rzeczywiście nastąpiła.

Wskazać należy, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego jest miarodajnym dowodem bezskuteczności egzekucji, albowiem jednoznacznie stwierdza, że nie ustalono majątku dłużnika, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. Typowym przejawem bezskuteczności egzekucji jest bowiem brak rezultatu w postaci zaspokojenia wierzyciela, pomimo prawnie zorganizowanego i wykonanego działania organów egzekucyjnych, mającego na celu zadośćuczynienie interesowi wierzyciela odzwierciedlonemu w tytule egzekucyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r. III CSK 364/07). Tym nie mniej wskazać należy, że jeżeli jednak strona pozwana twierdzi, że egzekucja w postępowaniu egzekucyjnym, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie jest ona pozbawiona możliwości wykazania tej okoliczności, zaś ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa stronie twierdzącej (art. 6 k.c.), w tym wypadku pozwanym. Wyłącznie bowiem wykazanie, że w majątku spółki - pomimo umorzenia w stosunku do niej postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji - znajdują się przedmioty majątkowe, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, powoduje, że nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r. II CK 152/05). Podobnie to na stronie pozwanej spoczywa również ciężar wykazania, że sytuacja majątkowa dłużnej spółki uległa zmianie, która umożliwia skuteczną egzekucję z jej majątku.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należało, że pozwany poza zakwestionowaniem skuteczności przeprowadzonych przez Komornika czynności zmierzających do ujawnienia majątku nadającego się do egzekucji, w żaden sposób nie wykazał, że spółka zarówno w dacie prowadzenia egzekucji, jak i aktualnie posiadała lub posiada obecnie majątek, z którego zaspokojenie powodów byłoby, czy też jest możliwe. Samo twierdzenie pozwanego w tym zakresie nie może bowiem stanowić samodzielnego dowodu, który mógłby doprowadzić do obalenia domniemania wynikającego z treści postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Wszak zważyć należy, że postanowienie Komornika, jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 k.p.c., stanowi wystarczający dowód na okoliczność bezskuteczności egzekucji i jak już wyżej wyjaśniono, to na pozwanym spoczywa ciężar wykazania, że

wydane przez komornika postanowienie jest niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznym, tzn. że spółka – wbrew ustaleniom komornika - posiada majątek nadający się do egzekucji (art. 252 k.p.c.).

Abstrahując jednak od powyższego wskazać należało, że także analiza dołączonych do akt przedmiotowej sprawy akt komorniczych, wskazuje, że wbrew twierdzeniom pozwanego postępowanie egzekucyjne zostało skierowane do całego majątku spółki, a komornik podejmował wszelkie możliwe czynności zmierzające do ustalenia majątku dłużnej spółki, z którego powodowie mogliby uzyskać zaspokojenie, a które to jednak okazały się bezskuteczne. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że komornik, poza kierowaniem zajęć komorniczych, w poszukiwaniu majątku dłużnika wystąpił z kompleksowym zapytaniem w przedmiocie stanu majątkowego dłużnej spółki do Urzędu Skarbowego, jednak uzyskana odpowiedź nie doprowadziła do ustalenia istnienia jakiegokolwiek majątku spółki.

Reasumując wszystko powyższe Sąd stwierdził, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, w kontekście przedstawionych na wstępie rozważań dotyczących szerokiej wykładni pojęcia „bezskuteczności egzekucji” i braku jakichkolwiek miarodajnych dowodów przeciwnych, okazał być się wystarczający do ustalenia, że spółka w dacie prowadzonego postępowania egzekucyjnego nie posiadała i także aktualnie nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzytelności powódki.

W kontekście przedstawionych okoliczności bez znaczenia dla ustalenia bezskuteczności egzekucji pozostaje ustalenie, czy w czasie kiedy pozwany sprawował funkcję członka zarządu spółka posiadała majątek, z którego powodowie mogli uzyskać zaspokojenie. Decydujący bowiem w tym wypadku jest stan majątkowy spółki istniejący w dacie prowadzenia postępowania egzekucyjnego i istniejący w dacie wyrokowania. Co więcej wskazać należy, że okoliczność dotycząca stanu majątkowego spółki w dacie sprawowania funkcji przez pozwanego, mogłaby się okazać istotna jedynie z punktu widzenia występowania przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h., na które pozwany w toku postępowania się nie powoływał.

Zupełnie obojętny dla oceny ziszczenia się przesłanki bezskuteczności egzekucji okazał się być również podnoszony przez pozwanego fakt, iż w dacie prowadzenia postępowania egzekucyjnego pozwana A. O. (poprzednio B.), będąc wówczas jedynym członkiem zarządu, złożyła rezygnację z funkcji, co oznacza, że dłużna spółka nie była prawidłowo reprezentowana w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu egzekucyjnym.

Zdaniem Sądu okoliczność ta nie może być bowiem przedmiotem skutecznego zarzutu w rozpoznawanej sprawie, albowiem - niezależnie od oceny czy z uwagi na brak organu uprawnionego do reprezentacji dłużnej spółki prowadzone postępowanie egzekucyjne toczyło się zgodnie z wymogami procedury - strona powodowa w sposób niewątpliwy wykazała, że dłużna spółka nie posiada majątku, z którego możliwe byłoby prowadzenie egzekucji i to ta okoliczność, a nie proceduralna poprawność wydanego w postępowaniu egzekucyjnym postanowienia o umorzeniu postępowania, jest decydująca dla ustalenia wystąpienia przesłanki bezskuteczności.

Abstrahując jednak od powyższego, nawet w przypadku, gdyby zarzuty pozwanego skierowane przeciwko postępowaniu egzekucyjnym, mogłyby mieć wpływ na ustalenie ziszczenia się omawianej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., to wskazać należy, że dostępny materiał dowodowy i tak nie mógłby się okazać wystarczający dla uznania ich zasadności.

Wskazać bowiem należy, że choć istotnie ze względu na deklaratoryjny charakter wpisu do rejestru to nie fakt jego dokonania przesądza o złożeniu skutecznej rezygnacji z funkcji prezesa zarządu, a koniecznym w tym wypadku jest jedynie złożenie skutecznego oświadczenia w tym przedmiocie lub też podjęcie uchwały o jego odwołaniu, to przedłożone do akt postępowania dokumenty nie mogły okazać się wystarczające dla ustalenia, że A. O. (poprzednio B.) z dniem 23 listopada 2015 roku złożyła skuteczną rezygnację i z tym dniem przesłała pełnię powierzonych jej w dniu 8 kwietnia 2015 roku funkcję. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że A. O. poza tym, że pełniła funkcję prezesa zarządu była również jedynym wspólnikiem dłużnej spółki, co oznacza, że skuteczność składanego przez nią oświadczenia uzależniona była od dochowania formy aktu notarialnego (zob. uchwała Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2016 roku, sygn.. akt III CZP/89/15). Przedstawione do akt oświadczenie zostało natomiast złożone w zwykłej formie pisemnej, a w konsekwencji nie mogło ono wywołać oczekiwanych skutków prawnych, co z kolei przesądza

za uznaniem, że wbrew twierdzeniom pozwanego A. O. pełni powierzoną jej w dniu 8 kwietnia 2015 roku funkcję do chwili obecnej.

Reasumując, skoro dłużna spółka w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym posiadała (i nadal posiada) organ uprawniony do jej reprezentacji, to zarzuty pozwanego oparte na twierdzeniu o braku takowego organu okazały się nieuzasadnione, a tym samym także i wniosek o zawieszenie przedmiotowego postępowania nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Reasumując wszystko powyższe Sąd stwierdził, że powódka w sposób niebudzący wątpliwości wykazała podstawową przesłankę warunkującą odpowiedzialność ustaloną treścią 299 § 1 k.s.h., tj. bezskuteczność egzekucji wobec spółki, co wobec braku jakichkolwiek zarzutów dotyczących okoliczności związanych z wystąpieniem którejkolwiek z przesłanek egzoneracyjnych z art. 299 § 2 k.s.h., doprowadziło do uwzględnienia powództwa w całości. Sąd nie miał bowiem wątpliwości do prawidłowości żądań powódki składających się na należność związaną z odpowiedzialnością członka zarządu wynikającą z art. 299 k.s.h. w postaci odsetek od należności głównej, jaką wierzyciel ma do spółki, kosztów prowadzonego przeciwko spółce postępowania sądowego, w tym postępowania klauzulowego, oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Sąd podzielił przy tym pogląd prezentowany w judykaturze i orzecznictwie, zgodnie z którym członek zarządu ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. nie tylko z tytułu należności głównej, przysługującej wierzycielowi wobec spółki, ale także z tytułu odsetek od wymagalnej wierzytelności pieniężnej (tak A. K., Odpowiedzialność..., s. 79 i n. oraz SN w wyroku z dnia 16 października 1998 r., III CKN 650/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 64) oraz pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany m.in. w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r. (III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136) wedle którego odpowiedzialność członka zarządu obejmuje również zasądzone w tytule egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce koszty procesu oraz koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji

O dalszych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 482 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Jedynie na marginesie wskazać należało, że roszczenie przeciwko członkom zarządu (jako zobowiązanie bezterminowe) staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciw spółce okazała się bezskuteczna (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku IV CKN 793/00). Mając na uwadze, że pozwany został wezwany do zapłaty należności w terminie 14 dni pismem z dnia 4 października 2016 roku, a w aktach sprawy brak jest potwierdzenia nadania tego pisma, to przy uwzględnieniu tygodniowego okresu na obrót korespondencji, stwierdzić należało, że należność stałaby się wymagalna najpóźniej w dniu 26 października 2016 roku. Biorąc jednak pod uwagę, że pozwany niniejszym pozwem domagał się zasądzenia dalszych odsetek od daty późniejszej - dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 7 czerwca 2017 roku, żądanie w tym zakresie także podlegało uwzględnieniu w całości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, do których wiarygodności nie miał wątpliwości oraz dokumentach zgromadzonych w aktach komorniczych o sygn. akt Km 22666/16 i przesłuchania świadka D. W.. Na rozprawie w dniu 27 września 2018 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron z uwagi na niestawiennictwo żadnej z nich.

Sąd nie uwzględnił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność stanu finansowego spółki na dzień powstania wierzytelności, albowiem pozwany pomimo stosownego zobowiązania nie uiszczył zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, że w odpowiedzi na wezwanie do uiszczenia zaliczki pozwany przedstawił dowód jej uiszczenia na potrzeby postępowania prowadzonego przez Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie XII Wydziale Gospodarczym w sprawie XII Gzd 56/16, wskazując, że okoliczności, jakie biegły winien ustalić w tamtym postępowaniu są tożsame, a w odpowiedzi na ponowne zobowiązanie do uiszczenia zaliczki wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego sporządzonej w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą akt XII Gzd 56/16. Nawiązując do wniosku pozwanego na wstępie wskazać należało, że choć opinia sporządzona przez biegłego sądowego w innej sprawie co do zasady może być wykorzystana w innym

postępowaniu, to jednak walor dowodowy takiej opinii jest już odmienny. Opinia sporządzona na potrzeby innego postępowania, pomimo iż została sporządzona przez biegłego sądowego, nie stanowi w takiej sytuacji dowodu z art. 278 k.p.c., albowiem, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. stanowi dowód na to, że osoba która pod dokumentem się podpisała, złożyła oświadczenie o takiej treści. Tym nie mniej, Sąd – uwzględniając wniosek pozwanego – wypożyczył akta sprawy o sygn. XII Gzd 56/16, w celu przeprowadzenia dowodu ze sporządzonej na potrzeby tego postępowania opinii. Podkreślenia jednak wymaga, że analiza tych akt postępowania nie wykazała, aby na potrzeby postępowania w sprawie X Gzd 56/16 Sąd orzekający przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego. Co prawda treść złożonych do akt tego postępowania pism wskazuje, że w odpowiedzi na wniosek o ogłoszenie upadłości i orzeczenie zakazów P. C. wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność sytuacji majątkowej spółki w dacie, kiedy sprawował funkcję członka zarządu i zgodnie z zobowiązaniem Sądu uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia tego biegłego, to jednak do chwili obecnej dowód ten nie został przeprowadzony, a postępowanie w sprawie XII Gzd 56/16 na zgodny wniosek stron postanowieniem z dnia 30 stycznia 2018 roku zostało zawieszono.

Mając zatem na uwadze przedstawione okoliczności, wobec nieuiszczenia przez pozwanego zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w przedmiotowej sprawie i brak opinii w sprawie XII Gzd 56/16, wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego wskazać również należało, że w ocenie Sądu w świetle dostępnego w sprawie materiału dowodowego przeprowadzenie tego dowodu okazałoby się zbędne i zmierzające do ekonomicznie nieuzasadnionego przewleknięcia postępowania. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego, w oparciu o który biegły mógłby sporządzić opinię, a A. O., pomimo stosownych zobowiązań do złożenia dokumentów finansowych spółki, takowych nie przedstawiła.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w punkcie I sentencji.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.) na zasadach wynikających z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c.. Na koszty powodów, którzy wygrali postępowanie w całości złożyły się: kwota 209 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018 poz. 265 t.j.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak na wstępie.